

[Hartel.]

af halvt hysterisk Art, de paagældende suggererede sig selv op til at betragte den dømte, ikke videre tiltalende Person som en Slags Martyr. Efter min Mening kunde ikke noget paa Jorden være saa ligegyldigt, som om denne Person blev gjort til Martyr en kort Tid; den Sæbeboble vilde hurtigt være bristet alligevel, og ingen Mand af Navn og Anseelse vilde gaa ind for en saadan Bevægelse. Den vilde blive af en rent periferisk Karakter, og naar Fængselets Døre en Dag havde lukket sig bag den dømte, saa vilde ogsaa Offentlighedens Interesse hurtigt afspændes, saa meget mere som Offentlighedens Interesse, efter hvad vi alle ved, stærkt gaar i den modsatte Retning, i Retning af Bekæmpelse af en Gerning som den, denne Mand havde udført, hvad vi hilser med Tilfredshed. Ikke des mindre drages altsaa alle disse Momenter frem paa ny. Mandens Defensor, ham er Munden lukket paa efter Straffelovens § 31, han har ikke Ret til at udtale sig, men derimod udtaler den højtærede Justitsminister sig. Man maa jo nok, stillet over for dette, indrømme Sandheden i det gamle Ord: *Quod licet Jovi, non licet bovi*, hvad der er tilladt Ministeren, er ikke tilladt almindelige dødelige — dette er altsaa en Sammenstilling af Ministeren og den paagældendes Defensor. Dette er efter vor Mening et eklatant Brud paa en af de smukkeste Retsgrundsætninger, at der altid er en Defensor for en anklaget, og at han har Ret til at plædere den anklagedes Sag, saaledes som Aktor har Ret til at angribe den paagældende. Men i dette Tilfælde ser vi altsaa alene et Aktorat, og det er dette, vi beklager.

Vi beklager ogsaa, at der ved Offentliggørelsen af Ministerens Redegørelser er fremkommet en Række kønslige Intimiteter, om jeg saa maa sige, som det ikke er tiltalende at stifte Bekendtskab med, som jeg heller ikke ser er egnet for Offentliggørelse, og som nemt leder Tanker og Fantasi hos den Ungdom, der maatte læse dette, ind paa helt forkerte Baner. Jeg ser heller ikke, at Lægestanden som Helhed har nogen særlig Gavn af, at denne Sag fortsættes, idet Menneskene har en usalig Trang til at generalisere, saaledes at det, som med Rette kan siges om den ene, let antydes om den anden.

Jeg kan i øvrigt give det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel fuldkommen Ret i hans Betragtning, at Læger, hvis Kulturstandpunkt og Dannelsesniveau man skulde tro

bedre om, har udtalt sig meget letsindigt i denne Sag.

Efter vor Opfattelse er Misèren for en stor Del opstaaet derved, at man traf den fatale Beslutning at lukke Dørene i denne Retssag. Det er formentlig sket af Hensyn til Sædeligheden, men jeg maa sige, at efter det, som senere er offentliggjort, har man ikke haft megen Fornøjelse af dette Formaal med i sin Tid at lukke Rettens Døre. Jeg maa mene, at naar man alligevel risikerer en Slags Efterprocedure, er det bedre at have fuld Offentliggørelse straks fra Starten og faa alle Momenter klarlagt.

Vi beklager ogsaa, at der i denne Sag har været en Række Kvinder impliceret, hvoraf flere ikke hørte hjemme i Vidneskranken, men langt snarere paa Anklagebænken. Det er muligt, det har været nødvendigt for Sagens Opklaring, men vi finder, at det er en kedelig Fremgangsmaade.

For øvrigt vil jeg sige, at jeg ikke har kunnet faa ud af Dommen og Retssagen, at der har været ført fuldgyldigt retsligt Bevis for de Sigtelser af kønslig Art, som her er fremsat, selv om jeg ikke efter den paagældendes hele Habitus tvivler om, at det meget muligt forholder sig rigtigt med disse Sigtelser.

Den højtærede Minister nævnte, at „Østsjællands Folkeblad“ havde udtalt, at al Snak om en saadan Sag bagefter, naar Dommen var faldet, var Vrøvl og Vaas og ikke værd at regne med. Ja, det kan jeg fuldkommen give mit Bifald, men det forekommer mig dog — til Trods for, at den højtærede Minister nikker til mig —, at netop det, der er fremført fra hans Side, har medført, at der blev en hel Masse Snak ogsaa om denne Sag bagefter. Jeg ved ikke, hvor hyppigt den højtærede Minister læser „Østsjællands Folkeblad“, men den 6. Marts læste jeg en Artikel i det paagældende Blad, der havde til Overskrift: Justitsministerens Lovovertrædelse. Det er altsaa en noget anden Opfattelse af det paagældende Spørgsmaal end den, som syntes at kunne uddrages af den Gengivelse, Ministeren fremkom med i Dag, og som jeg maa gaa ud fra er den, han selv har uddraget.

Det vil af disse Betragtninger være klart, at vi fra vor Side vender os imod hele den lyssky Geschæft, som har været fremme til Behandling ved Domstolene. Vi finder, at den paagældende Dom er i enhver Henseende rimelig og velunderbygget, men der er et gammelt Ord, der siger, at man kan ogsaa gøre et Skarn Uret — Ordet Skarn her taget i egentligste Forstand —, og det er